

ἢ μὴν λαπάξειν ἄστν Καδμείων βία
 Διός· τόδ' ἀνδᾶ μητρὸς ἐξ ὄρεσκόου
 βλάστημα καλλίπρωρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ. 520
 στείχει δ' Ἴουλος ἄρτι διὰ παρηίδων,
 ὄρας φνούσης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ.
 ὃ δ' ὤμόν, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον,
 φρόνημα, γοργὸν δ' ὄμυ' ἔχων προσίσταται.
 οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις· 525

518f. Vgl. 47. — βία Διός, wie Kapaneus (415). — ὄρεσκόου d. i. κυναγοῦ.

520. καλλίπρωρον, Schol. καλλιπρόσωπον. Hesych. καλλίπρωρον· εὐπρόσωπον, vgl. Ag. 245 στόματος καλλιπρόωρον, Soph. Trach. 13 ἀνδρείω κῦτει βούπρωρος. — Die Schönheit (Eur. Hik. 889 παῖς Παρθενοπαῖος εἶδος ἐξοχώτατος) und jugendliche Zartheit des Helden tritt in Gegensatz zu seinen entsetzlichen Drohungen. Übrigens merkt man dieser wie anderen Stellen des Äschylos (Fragm. 135, 136, Athen. XIII S. 601 A) die Neigung zur Knabenliebe an. — ἀνδρόπαις: Schol. ὃ ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀνδρείος, Schol. zu Pind. Pyth. II 121 ὑπὲρ τὴν νεότητα βουλεύη. καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Τρωίλου „τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότην ἀπώλεσα“, παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι. Hiernach bedeutet ἀνήρ wenig, man erwartet ἀγός (Führer trotz seiner Jugend), wie es Eur. Phoen. 148 von Parthenopäos heißt: νεανίας, λοχαγός, ὡς ὄχλος νιν ὑστέρω ποδὶ πάνοπλος ἀμφέπει (d. i. sonst würde man einen solchen Jüngling nicht für einen Führer halten).

521. Für στείχει könnte man θάλλει erwarten nach Eur. Bakch. 1185 νέος ὃ μόςχος ἄρτι γέννυν ὑπὸ κόρυθ' ἀπαλότριχα κατάκομον θάλλει. Blaydes vermutet ἔρπει nach Xen. Symp. IV 23 τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι Ἴουλος καθέρπει, Κλεινία δὲ πρὸς τὸ ὀπισθεν ἤδη ἀναβαίνει, doch kann wie καθέρπει und ἀναβαίνει wohl auch στείχει gebraucht sein. — Hesych. Ἴουλοι· αἱ πρῶται τῶν τριχῶν ἐκφύσεις zu Hom. λ 319 πρίν σφωιν ὑπὸ κροτάφοισιν Ἰούλους ἀνθῆσαι πυνάσαι τε γένυς εὐανθεί λαχνη.

522. ὄρας φνούσης: die Jugendblüte läßt (den Flaum) hervorkeimen. Vgl. Hom. κ 278 Ἐρμείας . . νεηνίη ἀνδρὶ εἰοικώς, πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦ περ χαριεστάτη ἦβη und den Anfang von Plat. Prot. ET. πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνει; ἢ δῆλα δὴ, ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὄραν; καὶ μὴν μοι καὶ πρόωγην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνήρ ἔτι, ἀνήρ μέντοι . . καὶ πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. ΣΩ. εἶτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου; — ταρφύς: Schol. πεπυκνωμένη. Neben einem Fem. (μυριάς) auch Pers. 928, wie sich θῆλυς für θήλεια findet. — ἀντέλλειν von dem Sprossen des Haares wie Cho. 287 λευκὰς δὲ κόρσας τῆδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.

523. Schol. οὐ σύμφωνον τῇ κλήσει τῆς παρθένου τὸ φρόνημα ἔχων, ἀλλὰ ὤμόν, vgl. Cho. 189 ἐμὴ γε μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον φρόνημα παισὶ . . πεπαμένη.

524. Wenn γοργὸν δ' richtig ist und es nicht, wie eine jüngere Handschrift bietet, γοργόν τ' heißen muß, so ist γοργὸν ὄμυα dem παρθένων ἐπώνυμον φρόνημα entgegengesetzt, während eigentlich γοργὸν ὄμυα mit ὤμόν φρόνημα verbunden sein sollte. — Für προσίσταται (vor ἐφίσταται) hat es vielleicht προσχρίμπεται geheißen, vgl. Cho. 185 δόμοισι τοῖσδε χρίμπεσθαι (sich nähern), Eur. Hel. 526 παντοδαποῖσι γύαις ποτιχρίμπτόμενος, Rhes. 644 ἐχθρῶν τις ἡμῖν χρίμπεται στρατεύματι.

525. ἀκόμπαστος wie ἀκομπος 541, doch hier von dem prahlerischen Bildwerk des Schildes.